

Биљана Т. Петровић

ФИРМА

Све је започело још пре него што је отпочело, мислим, желим да нагласим, пре него што је свануло, о сванућу бих радо говорила, али спавам, а и окружена сам мраком, премда ћу се за који тренутак пробудити, јер ће зазвонити телефон, ево га, звони, а ено и мене: скачем из кревета као опалена струјом, што је непотпуна слика за вас који ме не познајете, али сада нисам расположена ни за какве описе, хладно ми је, а како и да ми не буде хладно кад грејање почиње у седам, а тек је шест, заго убрзавам: напољу је тмина, то знамо, брише кошава, то не знамо, а ни ја не знам, јер сам ставила слушалице, и премда у руци већ држим огледало и црни крејон не схватам како да повучем линију, капци су ми смежурани и натечени, што је у теоријском смислу нелогична комбинација, али ако се загледате пије, и премда бих са задовољством прескочила ово шминкање не могу, Тајна је у нашминканом погледу, рекао је директор на осматрачком разговору, а можда је рекао „осмеху”, нисам сигурна, свеједно, своди се на исто, „Очекујем да будете упадљиве и високе”, о костиму који сам обукла да и не причам, нисам га извучила из ормара од последње свадбе, на којој сам била кума, али касно је за повратак, време је да кренем, са вокменом, наравно, Зар да заспим на улици?, кажем, још не увиђам да сам у заблуди, али заблуда зна да је у мени, и ено: дрхтим на станици и цупкам у месту, мислим, слеђеном месту, и док помишљам да, осећање које ме спушта увек док читам Бекета диже ми се као копрена на очи, Да ли да?, не, мисли на нешто ведрије, да, Кад све ово прође отићи ћу у библиотеку и наручити роман „Молоа”, прочитала сам га само до пола јер су ми вратили резервацију, а кад га довршим само ћу напросто да, то би ме спасло, а кад прође и мистериозни трамвај покренућу све четири леденице и пасти на прво слободно, не, истопићу се међу топлим људским телима, премда се ужасавам додира

непознатих људи, али у неким ситуацијама умирем од жеље да полетим, и ево: дрмусам се на седишту и појачавам Баха, што би било утешно кад не би било фиктивно, али јесте: батерије су одавно истрошене, на окретници испод Калемегдана трамвај одавно стоји, осам сати је одавно прошло, а и тишину одавно само замишљам, Ја сам гласала за њега!, каже жена која ми је изгледала пристојно неком иза мојих леђа, у даљи ток расправе не намеравам да улазим, а већ сам и одсутна, када су ме прозвали што ћутим изгурала сам се напоље, где ми се дах одмах заледио, Обрати пажњу на дисање, кажем у себи, или из себе, удах, издах, удах, издах, то ће ме смирити, док се не смирим за сва времена, или иза времена, о времену сам већ писала, премда о њему ништа не знам, али и ништа не зна све о мени: загледа ме само понекад док спавам, нагло ми отвори очи и представи ми се у пуном мраку, дању, ноћу, Сунце и Месец много му не значе, премда су све, Зар вам нисам рекла да се у свему садрже само светле стране?, нисам, зато што тако и не мислим, светлост и тама у ствари се не разликују, то је моје мишљење, ако га у међувремену нисам променила, промена ће од мене направити човека, или да ја направим неке промене, да потрчим можда, Да ли да трчим у ципелама у којима не умем ни да ходам?, питам, нико ми не одговара, Зар да се изломим на овој клизавици?, питам, нико ми не одговара, Зар је у борби питања и судија увек питање?, не знам, али знам да ништа не знам, тако је говорио Сократ, а Сократ је био велики филозоф, што ја свакако нисам, а нисам ни мали следбеник, јер се Сократово ништа односи на суштину ствари, а моје ни на шта, Суштине не могу постојати изван ствари, каже Аристотел, Могу, узвраћа Платон, ја ћутим, потпуно сам збуњена, откуд сви ти мислиоци у мојој фирми, Зар вам нисам рекла да сам стигла на циљ?, нисам, зато што то и није мој циљ, Добар дан господине, добар дан господине, понављам насмејано, не, још се упознајем са ентеријером, нико није ушао, а кад уђе смрзнуће се док буде чекао, на неким местима чекање је неминовност, Док вас не спроведу горе, јер сада смо доле, ви чекајте, да, то ћу саопштити, али не свима и не још, још опипавам мермерне стубове, и премда је мермер свуда око мене уређаји који издувавају топао ваздух високо су изнад, „Архитекта је требало да предвиди где ће се задржавати топлота“, али по чињеницама судећи није, па шта, грешити је људски, зато се и не одвајам од кварцне грејалице, али грејалица је једна, а нас неколико, До циља могу доћи једино ако се издвојим, не, то нисам рекла ја, ја сам се прегруписала без изјава и спонтано, да, овде не чујем више никакве гласове, а ни музику, премда сам купила нове батерије, али често вам је најудаљеније оно што вам је надхват руке, а најближе оно што вам је неухватљиво далеко, као овај кишобран, на пример, јер ако овај кишобран огромних размера у целокупном распореду ствари има своје место, он мора имати и своју сврху, и тачно, Ако приметиш изузетно угледну странку, А како да је препознам?, Лако, само ме је бело погледао, дакле, у случају да је региструјем, нужно је да јој: а) прискочим у помоћ, хуманост је оно по чему се човеколико биће разликује од животиње, б) са кишобраном у руци, зар не видите плусак, заказали сте се логиком, а можда је логика заказала са собом, свеједно, од мене овде нико не тражи да мислим, већ да не мислим, и да пратим позиције лифтова, премда нисам liftboy, али време дама прохујало је са вихором, не, време господе тек долази, дакле, поново се наметнуо проблем како задржати један лифт у приземљу, под претпоставком да је исправан, сензори су осетљиви, реагују на хладноћу, али и на кишобран, да, онај кишобран, овде све ствари имају све сврхе, јер ако га наслоните на отворе-

на врата лифта она се неће затворити, али хоће ако приступите модернијем решењу, па у лифту оставите кључ, због чега ћете врата морати да разваљујете капаузом, и то док изузетно угледна странка чека, не, то затварање се десило неочекивано, и све нас је збунило, мислим, и директора, али било је ту још проблема, како, на пример, сазнати ко је ко, и чиме се фирма у ствари бави када у њој ординира породична хармонија, нико ни о чему ништа не прича, јер разговори о пословности и надмашују могућности приче, зато сам је завршила, не, тек ћу да је завршим, Зар вам нисам рекла да ме нису примили?, заборавила сам.